

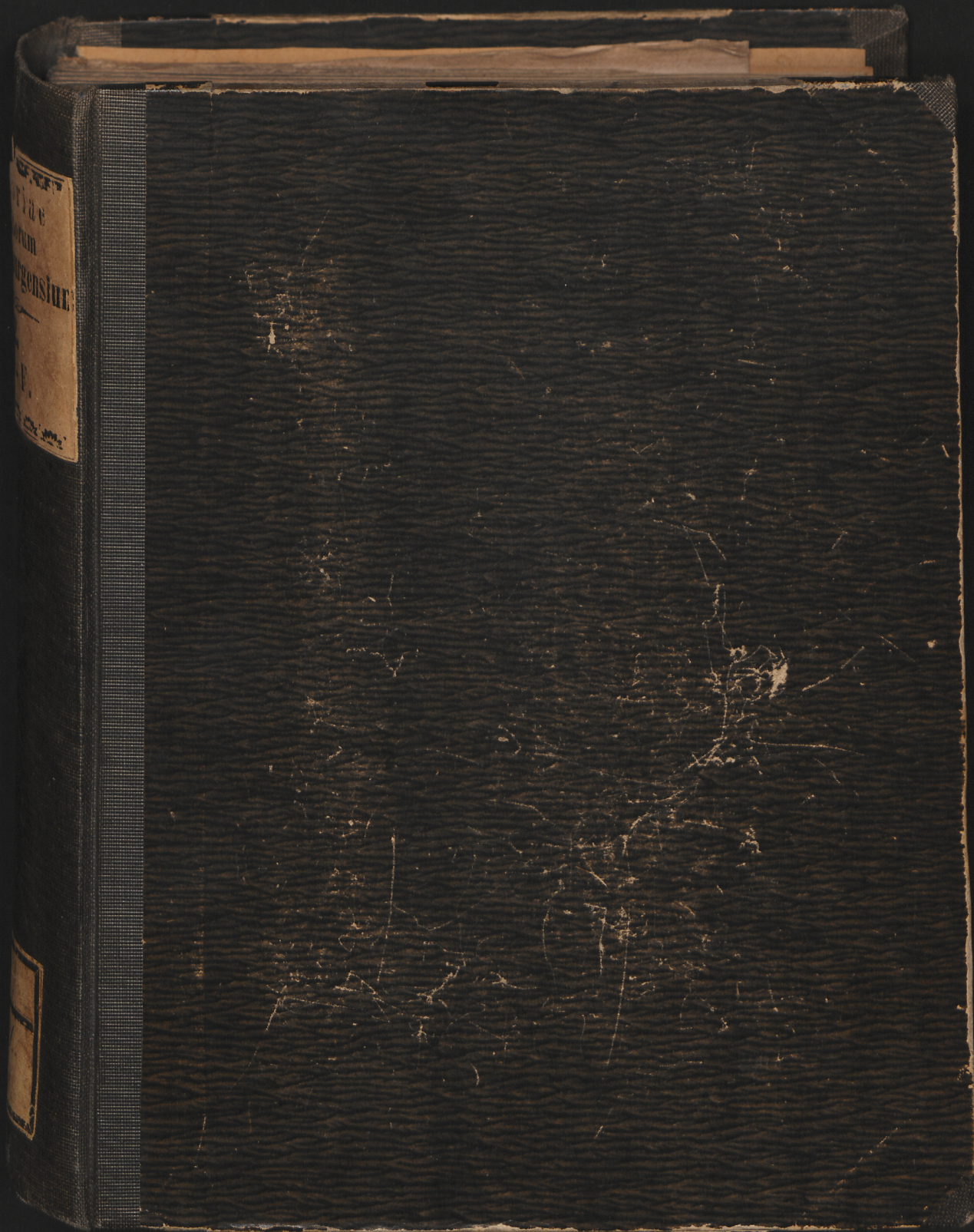
**Epicedia In obitum vere placidum ac beatum Viri ... Dn. Ernesti Cothmanni,
Reverendissimi ... Dn. Johannis Alberti, Coadiutoris Episcopatus Ratzeburgensis
... Qui Pie Ex Hoc Tristi Malorum contubernio ad coelesten omnium beatorum
societatem 13. Aprilis 2. matutina Anno Christi MDCXXIV transivit Ad testamen
umpatheias certissimum Conscripta Ab Agnato, Cognato, popularibus & amicis**

Rostochii: Pedanus, 1624

<http://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn746959559>

Druck Freier Zugang

Vol. 241. (2.) <SON>

9
EPICEDIA

In obitum verè placidum ac beatum

VIRI

Magnifici, Amplissimi, Consultissimi

**DN. ERNESTI
COTHMANNI,**

Reverendissimi, Illustrissimi ac Celsissimi

Principis ac Domini, Dn. JOHANNIS ALBERTI,
Coadjutoris Episcopatus Ratzeburgensis, Ducis Megapo-
litani &c. CANCELLARII vigilantissimi, dignissimi,

IGtorum, quos Germania hac ætate videt, celeberrimi,

& ANTECESSORIS in Academia Rho-
dopolitana primarij.

QUI PIE EX HOC TRISTI MALORUM

conubernio ad caeleste n omnium beatorum societatem

13. Aprilis 2. martina Anno Christi

1634. transit

Ad testamen *ovm* certissimum

CONSCRIPTA

AB

Agnato, Cognato, popularibus

& amicis.

ROSTOCHII

Typi exscripti JOACHIMVS PEDANTZ,
Acad. Typog.

Um meditaretur COTHMANNI funera
Clejo,

Altius in laudes ire parata Viri
Excussa manibus tabulâ, par laudibus
ejus

Sola futura Themis, desine, Phœbus ait.
Ut tamen exequias decoremus, sufficit, illi
Distichon exiguis tale dedisse metris:

COTHMANNUS moritur, tuus, ô Themis
alma, Sacerdos,
Qui vetuit Leges, juraq; sancta mori.

honoris ergo L. M. Q.
ἐξεδίασε

M. PANCRATIUS AMSELIUS

Rostoch. P. L. Cæs. Cantor.
Jacobæus.

MIDeus irarum clementer pellito fluctus,
Nec sicut immanem meritis sum, infligito pœnam
Hos dudum quibus ortus eram genitoribus Eheu!
Præmisi, dederas alios, supplere parentum
Partes qui possent, affectu animoq; subibant.

Pho-

Phosphorus hos inter stellis ceu promicat ortus
Hic erat *Ernestus Cothman*, qui sanguine junctus,
Si pervixisset lucem in traxisset apertam,
Gesserit infomnem, quantam pro sanguine curam.
Sed cadit! incurrens non evitabile fatum.
Tu pater, orborum curam qui suscipis, ergo
Suscipias rogitō, genitus de pectore ductos,
Clarum, jam luget sublatum morte, Rosetum
Sublituas alium, proceres reliquosq; Lycæi
Serves, tum toto solvemus pectore laudes.

*Mæstus Agnato suo dilectissimo bened. de se merito,
ac promotori, dum vivebat, suspiciendo*

F. JOHANNES COTHMAN
SS. Theol. Stud.

Hactenus in roseo quis nos vixisse negabit
Horto? sed paucas jam tenet ille rosas?
Bruma gelu candens, ah, discessura peremit
SACRAM, JURIDICAM sævus Aprilis habet,
Nobis quid linques Mors si sic ordine perges?
Non Tu a pro Majo Medice tuta stabit:
Atq; magis terror, quam spes permagna manebit
Philosophis nostris: Vertat Jova bonus.

Summæ condolentiæ ergo faciebam

JOHAN Godfrid Grimm

Susat. Westfalus.

Tundite Pierides, castissima turba sorores
Pectora cum lachrimis flebilibusq; modis:

A 2

Tuq;

Tuq; age lugubres Academia solve capillos,
Quæ moveat luctus, est pia causa, tuos.
Conditur tibi vestrum columen, cui persimile atas
Nulla aliquando tulit, nulla aliquando feret.
NOMINE C O T H M A N N U S toti notissimus orbẽ
Religione sua, dexteritate sua.
Antistes Themidos, lumen venerabile legum,
Clara lucerna fori, musici Apolloni chori:
Istum inquam & Nobis, dolor, & dolor! invida Fata
Vis in commanem cogitare locum.
Vivere quo poteras vivente simul, simul illo.
Vixisti, postquam hoc vivere deseruit.
O Fatum infelix, & non jam sidera, non jam
Aut coelum, aut si quid coelitus esse potest!
Nigra dies, quæ sava diem, lucemq; retraxit,
Magnorum ut cederes luxq; decusq; Ducum
Ast madidis lachrimis sinem statuamus oportet,
Ut decet in cunctis rebus adesse modum.
Ergo perpetuum lachrimarum hoc esto mearum
Prosequor ex tristi funera mente quibus.
**HIC SITUS EST QUI NEC VIXIT, NEC MOR-
TUUS OLIM EST,
NAM MORS VIVA ILLE MORTUA
VITA FUIT.**

Inter gemitus & lacrymas affini suo honorando

f.
ALBERTVS Nordan.

Vltia quid est hominis? Rosa pulchra pulchra Roseti,
Surgenti surgens, sole cadente cadens.

Latio

Latiore rosas nostro talit' aura ROSETO,
Nunc tollit nobis ocyor' aura Rosas.
AFFELMANNVS erat rosa nostri pulchra Roseti
Nunc jacet in tumulo, flos, odor omnis abest.
Quin COTHMANNVS erat ROSA FRAGRANTISSIMA, nostrum
Implebat suavi floris odore solum.
Nunc perit, ac inplet marem, dolore Rosetum,
Arescunt, languent, mortua membra jacent.
O suaves flores, quales neq; candidiores
Terra tulit, quales nec tibi terra feret!
O Morent' genus male tutam, triste, caducum,
Gaudia, nunc votum, nunc d'bor, ira, metus!
Plangite, Varniades Musa lugete, calentes
Vestris hos cineres spargite lacrymalia.
Fundite fontigena carmen funebre Camana:
Lugubres cantus precipe Melpomene.
Ecce soluta rosas alijs fert terra rosetis
Sed nostrum privat' terra soluta ROSIS.
Heu fortuna! sine quate crudelior in nos?
Semper ut humanis ludere rebus aves.
Heu mortem indormitam! num quid mors esse nequibas,
Hic quoq; scavitia n' documenta dares?
Vivere dignus erat COTHMANNVS flore senili
Doctrina, nostrum flore & odore sua.
Interrupta fides, in vero simplice candor,
Quem pietas quaret, repperietvè parem?
Flebilis heu nostro subito cadit ille ROSETO
Flebilior domui flos cadit ille sua
Attamen esto modus: VICTRIX PATIENTIA durum,
Quod mutare nefas, sæpe levare solet.
Quam nostro insevit, quam fovit JOVA ROSETO,
Hanc tollit, repetit, carpit JOVA ROSAM.

A 3.

Haut

Haut domat indomitam mortem flos corporis ulu,
Haut vigor, haut virtus, haut pietatis honos.

Quos florere vides flores in solis aprico,
Improvisarapit, mors scilicet metit.

Missa senum ac juvenum densantur funera, tellus
Doctis, indoctis aqua reclusa patet.

Nam telluris herum statuit natura nec illum
Nec me: cedere cras jusseris: ito. Quid hoc?

Ire tibi restat, quò devenire parentes;
Hic non hospitium, mansio nulla datur.

Cælum anima patria est: Hic, hinc pro peremus ad alios
Elysi campos: Hic paradusus erit.

Hic ver perpetuum, quia lauri more Beati
Perpetuò florent flore, vigore vigent.

Lumine vivifico Titan purissimus ille
Hic justos recreat vivificatq; suos.

Ergo felicem, te nos, COTHMANNE, beatum
Dicimus, optatâ sede potiris eâ.

Ex valle hâc miserâ latus translatus in hortum,
Ceu laurus flores, nunc rosa pulchra viges.

Gratulor hinc anima, fortunatâq; favilla
Has spargam violas, lacrymulasq; dabo.

debita condolentia Ergo
funde.

TOBIAS CONTZIUS
Ascanius.

Quò quò turba ruit? quisnam ferit aëra clangor
Quis novus hac nostra surgit in urbe metus?
Plangentum turba est, hem, heu! Flet funera magni
COTHMANNI ERNESTI, proh dolor, atq; dolor!
COTH-

COTHMANNI illius, celebrat quem fama per orbem,
Cujus doctrinâ Teutonis ora tument!
Justitiâ istius venerandi prasidis, almis
Consilijs vocitant quem sacra jura suum :
Is nunc occubuit ! Mors ô Mors invida nostris
Dira malis ! tanti non miserêre viri ?
Deplora sortem, plora ô Germana Juventus
Qui tuus in vivis funere Doctor abest :
Plangito Rostochium, surreptum plange Coronam,
Qui dabat Athenas Varniades cecidit.
Plange vices, nuper deperdita gloria prima est
Theologi, en sequitur Juridiciq; chori.
Tuq; Megapoleos idomus inclyta fundito questus,
Consilijs perijt fida columna tuis,
Westphala terra tuum sobolem lugeto, perennis
Gloria erat tales progenerare Viros.
Sed sibi quid planctus ? nihil, heu nihil : ille receptus
Cælestem in patriam perfruiturq; polo.
Corpus init cineres, at fama & scripta manebunt
Extremis nunquam sub moritura rogis.

Condolentia ergo apponebat gemebundus

HENRICVS Deppen
Sommerf. Westph.

Haud frustra Veteres oculis ac auribus orbam
Mortem pictores effigiare solent,
Nimirum cunctis æquo mimitatur hiatu,
Cunctos parcendi nescia falce metit.
Cum docto indoctum tollit, cum paupere Regem,
Cum senibus pueros, cum puerisq; senes,

Inte-

*Interea nullas hominum lachrymasq; precesq;
Respicit, aut quo quis polluat imbre genas.
Usq; adeo surdas infelix obserat aures.
Usq; adeo pingi lumine cassa potest.
Quid te igitur tanto conjunx maestissima luctu
Angis & immodico flumine labrarigas?
Eheu grande quidem scelus est & flebile, tantum
Quod tibi, quod mundo mors rapita tra virum.
Eheu dira dies nigroq; notanda lapillo, est
Qua cecidit studij tanta columna meis.
At age si monitis opus est, & parce dolori,
Et ceca & surda consule jura necis.
Sis memor esse diem, quo vos qui cuncta gubernas
Fugerit, interea molliter ossa cubent.*

*Inter lachrymas & suspiria
Patrono suo desideratissimo
ponebat*

S. RHODIUS Gustrov. SS. Th. Stud.

Quos oculos, & COTHMANNI quem frontis honorem
Vidimus eximij vividaque ora Viri:
Non oculos, frontemq; hominis, non vidimus ora,
Ora, oculos, frontem vidimus, apta Deo.
Non se mortali facie predebat, at omnis
Quantus erat, rari numinis instar erat.
Scilicet, hi fuerunt oculi, quibus omnia vidit
Justinianæis prædica jura libris.

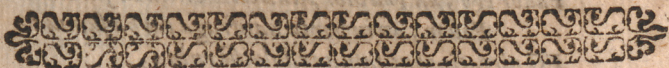
Hæc

Hæc frons illa fuit, qua mentem gessit, & imi
Pectoris occulto sensa reposta sinu.
Hoc fuit os, in quo sibi fixerat aurea sedem
EVNOMIE, & cælos nunc lacrumans subije.
Hoc os, frons illa, isti oculi, COTHMANNE, fuerunt,
Quid loquar, aut sperem? devoveam, aut voveam?

DE EODEM.

CONSILIIJS animare potens, PRUDENTIA LEGUM,
Dia humana suis, publica priva suis.
Sistere si posset properantia fata Dearum,
Annosumq; senem fingere sesquisenem:
Tardior ille dies nobisq; incognitus esset,
Qui TE de mundo vidit ad astra rapi.
Nec TE steremus bibuli hæc ad littora Balthes,
Neve uho tecum clausa foret tumulto
CONSILIIJS animare potens, PRUDENTIA LEGUM,
Dia humana suis, publica priva suis.

JOHANNES WOLPHIUS Lubecensis
faciebat Rostochi XVII April.
anno Christiano 1693 CXXIII.

AFFELMANNUM dederas unum Deus optime nobis,
Insignem doctâ religionis virum,
Mystica salvifici qui aperiret dogmata Verbi
Instrueretq; animos vi feriente rudes;
Illum seu ratio, seu vis illum entheâ doctos
Fundere vocali jufferat ore sonos,
B

Nullus

Nullus erat melior: promptus victricibus armis,
 De grege Chresticolum disjicere usq; lupos.
 O nimium felix, hoc preceptore fuisset
 Dijs operata cohors; si foret usa diu!
 Sed tibi vix actis evi melioribus annis,
 Precipitant miseram fata severa necem.
 Florentemq; ipsa messem populantur in herba
 Sic brevis heu quantum! subruit hora decus;
 Nec modus; hanc sopitus erat de hoc vulnere luctus;
 Ecce revocata mors vibrat atra faces;
 Ergo etiam COTHMAN nobis te sustulit illa
 Jungere mors gaudens funera funeribus?
 Heu fama infelix, Varna qua tristia narras?
 Teutonia lumen vob COTHMANNE jaces?
 Illi hominumq; Deum vari COTHMANNUS amores,
 Ab fusi immerite succubere neci.
 Plangite Varniades Musa, lugubria mæstis
 Dicite verba modis; Plangite Varniades
 Juris Atlas cecidit, recti tut amen & equi
 Concidit, infandum! Plangite Varniades,
 Maximus ingenio nostris succumbit in arvis,
 Occidit heu nostra laus columenq; Schola!
 Esse quid hoc dicam: sic nos fatalia stipant
 Funera, nec flagris est medicina Deus!
 Scilicet iratus nostro meditare Lyceo
 Plagasq; eximios eximis inde viros?
 Fallor ego; an gravior poena est metuenda furoris?
 Fallor; an in portu naufraga turba sumus?
 Est pietatis opus tanta indoluisse ruina,
 Credite, quæ seipsa tempore major erit.
 Non Aganippeam qui funderet Hippocrenem
 Sat lacrimis dignas ille litabit aquas.
 Sed quia nec lacrimis tres exorare sorores,
 Nec datur Elysium flectere, voce Deum;
 Membra COTHOMANNI merito condamus honore,
 Lege sed & noscer non sine luctus eat;

Quin

*Quin potius debitis decoremus laudibus urnam
Carminaq; hæc referat, qui tegit ossa lapis.*
COTHMANNI hæcce jacet funus lacrymabile tumbã,
Mens fruitur coelo; fama sed orbe viger.

JOHAN: WOLLINIUS
Welfon:

ERNESTUS COTHMAN JURIS
Utriusq; Doctor, Cancellarius,
Professor.

*Per anagrammatismum inclusum hexametro
& hemistichio.*

*Nec nunc est cura sors, sic mors horrida tollo.
Quare? tu vis, Fert pius.*

Heu! non vanus eras, cum singula vana vocabas,
Quæ patet Heliadum flammeus igne fover.
Proh dolor! en illud perdocti forte fatemur
Nostrã, spem nostram volvere mente piger.
Quem, rogo, mundus habet, qui non speraverit annos
Nestoreos, istum vivere posse virum?
Spes ea vana fuit: Quid abest quin hæreat ore
Vox mea? sic doleo, spe cecidisse meã.
Quas Deus hoc dederat miras sub corpore dotes,
Ah, vanã quoties volvere mente juvat!
Seu videas animum, seu lumine dona peragres
Corporis, excellens undiq; splendor erit.
Quã Themis ornãrat mentem! quot dotibus almã
Imbuerat! quis erat cultior ullus homo?
Illius usã viri linguã responsa Themista
Litibus in dubijs reddere visa fuit.
Hunc basin aula suam dixit, cathedræq; Roseti
Non dubitaverunt hunc decus esse suum.

Quã

Quam trux es! quam luce cæres, mors! cæca nequisti
 Divinæ tantas cernere men is opes.
 Sed tibi nec cura fors est, trux omnia tollis,
 Cum laceris angis Regia tecta casis.
 Quare sic sævit lethum? cur spicula mittit
 Diva furens! tu vis, qui regis astra, pater?
 Tu properare jubes mortem, post funera lauta
 Præmia fert populus te tribuente pius
 Nec nunc est cur a fors, sic mors horrida tollo
 Te mandante (nimis tristia verba!) fremit,
 Quare (forsan ais?) patitur succumbere tanto
 Mœrori turbam, quæ sacra jussa colit?
 Tu vis, nostra salus, fas est obsistere nunquam,
 Proditæ sunt nulli, quæ meditare, Deus,
 Tu vis sic hominem deponere tædia vitæ,
 Fert tamen in cælis pulcra brabia pius.
 Quare? tu vis. Fert pius ampla brabia triumphans,
 Affligit quem mors, hæc duo sæpe nota.
 Mors tua, vir memorande, facit miserabile vulnus,
 Rex voluit rutili nos ita flere poli.
 Fers pius, ô Themidos decor, unice splendor avorum!
 Præmia, quæ nullo sunt peritu a die,

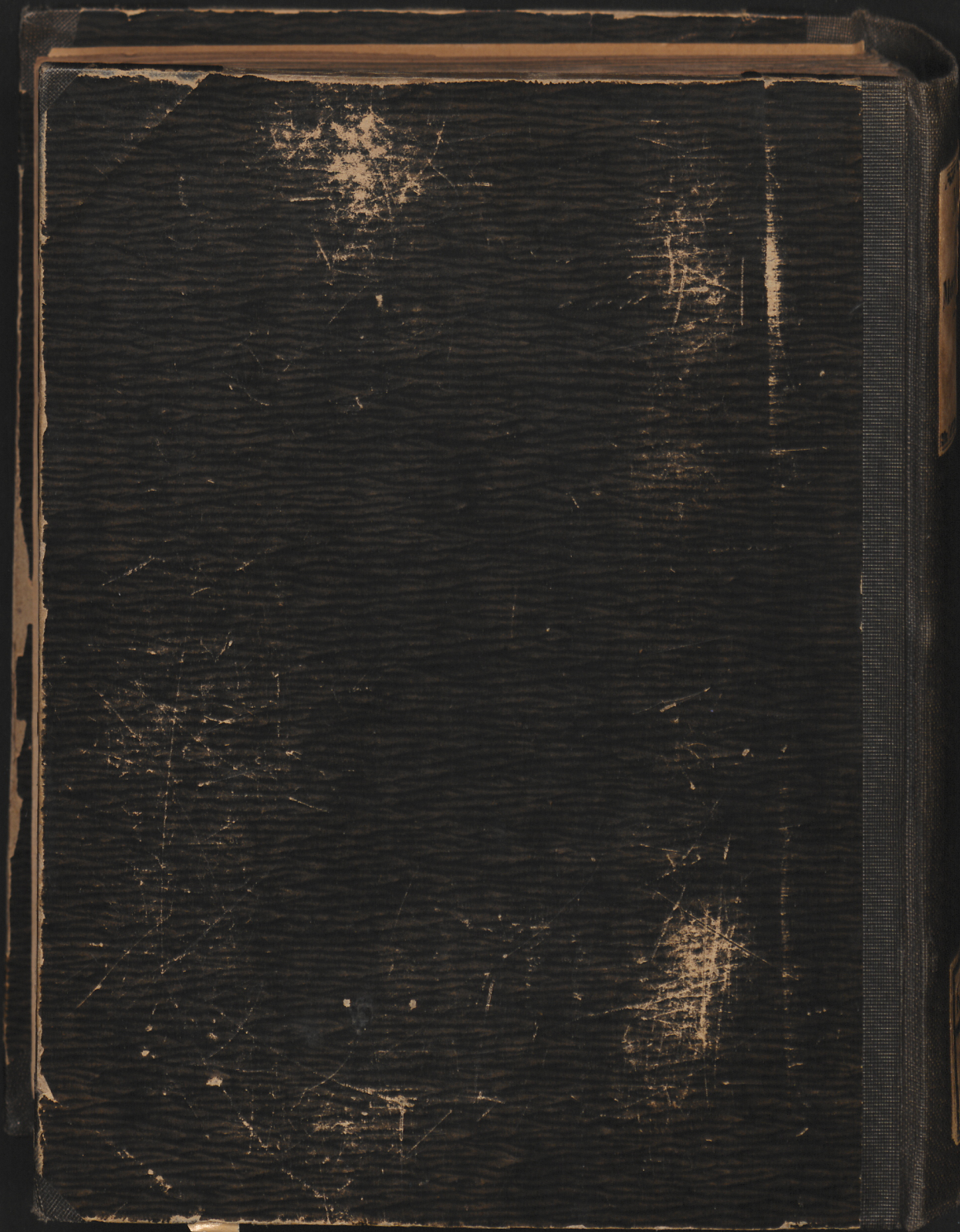
Χερόστυχον.

TResq; decemq; dies aberant crudelis Aprilis,
 Cum sub corde meo vulnera cruda fero.
HæV! LVX CLARA DICes, | artls DeCor ILLe reCesst
 Hoc spoliata viro, tu Themis alma dole.

*Luctus summi, ex obitu sui Cognati observandi.
 Mecanatis incomparabilis nati contestandi
 ergò hos gemitus apposuit*

DAVID PESTEL,
 Mindâ Westph.

temporis DEO mirabiliter dirigetam, Patriam suam Helvetiam, Prælinquens in Romanum imperium. Sincerum verbum DEI progerminat vir juvenis, Linguarum, Historiarum, (cujus amore cum primis flagrabat) incubuit, ita ut Imperator Carolus Poetica, in quibus inter alia egregie descripsit, non sine singulari assistante Cæsaris documento) legit, ac reâ, quæ tum magna erat dignitas, occasione stemma Nobile Fidlerianum Album Nobilium Romani Imperii, & ultra, pro placito Cæsareo cooptatem utriusq; sexus derivandum, prærenovavit. Huncq; meum prænolicem Fidlerum ob singularem eruditæ ingenij & animi Heroici dotes, probuit. Hac Nobilitate quamvis non gratiâ Domini mei Jesu Christi, immo menter mihi immerito concessâ: Tæpudet, sed magis me nobilitare curavit. S. S. Ministerium, ad quod Dominus ministerium suum destinavit. Hæc summa dignitas, omnes humanas dignitates superans.

Natus autem sum Ego CONSULUS, Dantisci Anno 1579. 6. Martina Patre VALERIO FIDLERO, quondam Ducis Prussie Archiepiscopi Alberti Friderici Consiliario, Margrave præclaræ Familie, & insignium

A 2

173
mè detestorios derelictam, ubi venit, ceu & Poëse diligenter opera, Germanate (teltrò laurit, & hac cum, ad centum posteritatem Cæsareo vum Fæclaro ario ha sed solâ erio clejus non ogiam & avit, & as: hæc onorum
IS FID-
tâ matu-
e Docto-
ij Ducis,
ob Herm-
Matronâ,
quæ

